

Yhtenä yönä heräsin kesken unien, enkä ollutkaan turvallisessa ja lämpimässä sängyssäni. Vain olin syvällä metsässä, kaukana kotoa. Metsä oli pimeä ja kolko ja puut kaartuivat jyrkänä ylleni. En tietenkään ollut tällöin ottanut mukaani taskulamppua, vaan rämmin pimeässä etsien tietä ulos metsästä. Kiljuin, itkin ja huusin, että jouku olisi kuullut, mutta koska oli yö eihän kukaan silloin ole metsässä. Paitsi minä. Tämän jälkee olen aina pitänyt taskulamppua sängylläni tyynyn alla. Mutta ihme ja kumma se ei ole tullut ikinä mukaani. En yleensä pysty ottamaan mitään mukaani vaikka koetan. Ainut poikkeus on vaatteeni, valkoinen yömekkoni. Voi kuin olisikin hirveää kulkea talvella ilkosillaan. Kuolisin satavarmasti hypotermiaan... niinkuin olen jo melkein tehnyt. Ainakin omastamielestäni. Olen ollut paniikissa ja kauhuissani monta päivää ja koettanut pysyä hereillä, mutta niinkuin kaikkiin asioihin tottuu jos niitä toistaa aivan liian monta kertaa. Niin olen tähänkin tottunut. Tätä on nykyään tapahtunut useasti, aivan liian useasti. Olen herännyt ties mistä. Yhtenä yönä heräsin vuoren laelta yhdentoista kilometrin päästä kodistani ja sieltä kesti ikuisuus tulla takaisin. Sinä yönä en saanut enää unta vain valvoin koko loppu yön. Olen ollut monta viikkoa niin väsynyt kaiken sen valvomisen, kävelemisen ja itkemisen jäljiltä. Minä: Primrose Diana Erixon olen varmaankin tulossa hulluksi sillä yhtenä iltana, salaa äidiltäni yritin sitoa itseni sänkyyni kiinni, mutta turhaan, sillä seuraavana aamuna löysin itseni puron keskeltä jalat ja yömekon helma litimärkinä. Silloin tunsin oikean kylmyyden sillä jalkani olivat aivan jäässä. Koitin kävellä kotiin mutta jalkani eivät toimineet ja jouduin lämmittelemään niitä sammaleessa, joka tosin ei auttanut paljoakaan, sillä sammalkin oli jäätävää. En ole kertonut tästä kenellekkään muulle kuin äidilleni, sillä pelkään että minulle nauretaan ja sanotaan että olen hullu. Itkeminen, kahvin juonti, pään seinään hakkaaminen, jalkojen uittaminen jäävedessä eikä mikään ole auttanut minua pysymään hereillä. Kaikkea sitä osaakin keksiä kun on pakko. Kahvin keittäminen salaa äidiltä on aivan hirveä pulma. Kerran hiivin keskiyöllä keittämään lisää kahvia ja törmäsin vahingossa jääkaappiin. Kuulin kun askeleet lähestyivät keittiötä ja minä tyttö piilouduin pöydän alle. Äiti tietenkin huomasi minut ja oli siinäkin sitten selittämistä. Sain sen jälkeen kotiarestia niin että en muka olisi voinut lähteä kotoa mihinkään. Mutta minkäs teet kun yöllä seikkaillet ties missä vaikka et haluaisi. Sitäpaitsi minulla ei ole ystäviä.... ainakaan vielä, sillä muutimme tänne lähipäivinä ja asumme vähän kuin eristyksissä muusta kylästä. Mäen laella josta näkee muun kylän helposti. Tämä pikkukylä on jotain niin kaunista. Ihan värikkäitä taloja keltaisesta vaalean ja tumman siniseen. Söpöjä koiria omistajien kanssa kävelyllä. Pieniä puoteja kylällä. Niin makeis- kuin autojen varaosakauppojakin. mutta yöllä se näyttää pikemminkin huopatossutehtaalta. Kaikkiialla on hiljaista ja pimeää. Eikä valon valoa näy missään. On niin hylättyä ja autiota, että pieni narahdus kuuluisi koko kylälle. En sentään kaupungissa asuessani teleporttaillut. Mitäköhän siitäkin olisi seurannut. Olen aina vaarassa jäädä kiinni kahvin keittämisestä ja jääpalojen tekemisestä keskellä yötä. Hänelle on sitäpaitsi ihan turhaa selitellä mitä tekee jäävesi vati jaloissa ja kahvikuppi kädessä kello kolmelta yöllä. Pelottavinta kaikessa on se, että joskus vielä siirryn unessa vaikkapa Antarktiselelle ja jäädyn pystyyn kuoliaaksi tai entäpä jos vaikka joudun karhun luokse luolaan? Mitä teen kun on talvi ja on kylmä? Joudunko kenties nukkumaan toppatakki ja -housut päällä? Olen yrittänyt selittää äidilleni, että ostaisi minulle häkin jossa nukkua. Ei sekään toiminut äiti vain sanoi: "Tuonlaisten vaaleatukkaisten, kilttien ja sinisilmäisten tyttöjen pitäisi pitää järki päässä eikä antaa mielikuvituksen lentää." Niin monta kertaa olen kinunut äidiltäni, että hän ei jaksakaan enää edes vastata kysymykseeni. Kaikkeen muuhun kyllä, mutta aina kun mainitsenkin jotain ongelmastani hän laittaa lasit tiukemmin nenälleen ja alkaa tuijottaa ties mitä, vaikka tapettia, kuin muka kiinnostuneena siitä. Näiden synkkien öiden jälkeen eräs niistä oli erillainen. Otin kännykkäni käteeni ja laitoin

herätyksen 12:15. Tänään en lähde ilman omaa lupaani. Menin makaamaan ihanalle akvamariininsiniselle pedilleni. Hetkessä olin jo nukkumassa. Leijailin unimaailmaan kauniiden kukkais porttien läpi. Unessani näin itseni seisomassa kukkaniityllä sepele päässä. Sepele oli kaunis ja värikäs ja sopi hyvin valkoiseen yömekkooni... se piristi hyvin valkoisen väriä. Niityllä oli valoisaa... ei selvästikkään ollut yö. Silti taivaalla loistivat himmeät tähdet. Kukkia oli kaikkialla ja niiden kaunis, unelias tuoksu kehotti menemään makuulleen niiden joukkoon. Puut keinuivat ja näytti kuin ne olisivat tanssineet kesätuulen soitellessa omaa musiikkiaan. Tunnelma oli mukava ja lempeä tuuli leikkitteli pitkillä luonnonkiharilla hiuksillani. Hymyilin ensimmäistä kertaa pitkään aikaan. Linnut lauloivat ympärilläni ja pörriäiset surisivat kukissa. Oli aivan kuin linnut olisivat laulaneet tuttua laulua joka ei juuri sillä hetkellä muistunut mieleen. Melkein teki mieli laulaa mukana. Voi kun olisi vain halunnut jäädä sinne ikuisuudeksi. Yhtäkkiä kuulin kaukaa hälytykseni soivan. "Ei, ei nyt en halua herätä", mutisin itsekseni. Ääni kuului kaukaa ja tuntui vetävän minua hereille. En antanut sen viedä kaunista maatani minulta. "EI!" Huusin. Sitten heräsin. Avasin silmäni. Seisoin aivan samassa paikassa kuin unessakin. Paikka vain oli... no... mitä oli. Siellä ei ollut kauniita kukkia ei valoa, vain hämärää sillä oli yö enkä ollut unessa jossa olisi voinut olla yölläkin valoisaa. Linnut eivät laulaneet, lähellä ei näkynyt mehiläisiä, tuuli oli viileä ja terävä. "Ähh, ei se toiminut", tuhaudin. "Kuinkakohan kaukana olen." Naurahdin hiukan tälle järjettömälle touhulle ja aloin kävellä hetken pohdiskeltuani suuntaan jossa kasvoi jykeviä puita. Puut humisivat tuulessa ja kuiskailivat hiljaa. "Sinä, tyttö kuuntele meitä. Medän on aika kuolla... pian niinkuin hallitsiammekin, tyttö... me olemme yrittäneet kertoa mutta mielikuvituksesi ei riitä kuuntelemaan. Meillä on tärkeä tehtävä annettavana", puut kuiskivat. "Ei... eivät puut puhu se oli vain tuuli joka kuullosti puheelta", minä päätin, sillä pelkäsin, enkä halunnut myöntää sitä itselleni. "Mutta olisiko se sittenkin voinut olla puiden kuisketta?" Mietin. "Pystyvätkö puut puhumaan?" "Olisiko minun pitänyt jäädä kuuntelemaan?" "Ähh ihan sama", tuhaudin ja kävelin kotiin. Kotona lysähdin sängylle ja pohdin... voi kuimpa voisin nähdä sen unen ilman että joutuisin sinne paikkaan. Se uni oli niin kaunis ja lempeä. Silloin tajusin... minulla oli sepele päässä!! Tuo yö oli hyvin erikoinen, sillä silloin kuulin sen ensimmäisiä kertaa, puiden kuiskeen.